

Sygn. akt V CSK 75/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. Sp. z o.o. w K.
przeciwko Powiatowemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w [...] z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 października 2012 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony powodowej M. sp. z o.o. z siedzibą w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 października 2012 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona powodowa oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Chodzi przy tym

o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zdaniem strony skarżącej, występują w sprawie następujące istotne zagadnienie prawne: (a) czy przepisy dotyczące oświadczeń woli można stosować per analogiam do oceny oświadczeń wiedzy, (b) czy moment od którego można wyprowadzić negatywne skutki dla adresata, któremu zostało złożone oświadczenie woli bez umocowania, jest momentem dokonania czynności prawnej w cudzym imieniu bez umocowania, (c) czy za fakt powszechnie znany można uznać to, że sprzęt techniczny podlega usterkom oraz (d) czy sąd, celem przygotowania rozprawy jest zobowiązany z urzędu wzywać stronę składającą pismo procesowe rozpoczynające postępowanie w danej instancji do uzupełnienia treści pisma, w okolicznościach, gdy treść pisma jest dla sądu niezrozumiałą. W ocenie Sądu Najwyższego przesłanka ta nie została spełniona, albowiem samo sformułowanie problemu prawnego, bez odniesienia się do konkretnych przepisów prawa i jego uzasadnienia, a ponadto poza podstawami kasacyjnymi, powoduje, że skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania. Strona skarżąca nie zawarła wyodrębnionego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uzasadnienie podstaw kasacyjnych nie jest tożsame z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. W ocenie strony skarżącej, wykładnia art. 60 k.c. w odniesieniu do tego, czy zgłoszenie usterki stanowi oświadczenie woli czy wiedzy, wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów w zakresie jego zastosowania. Brak jakiegokolwiek uzasadnienia tej przesłanki nie pozwala na przyjęcie, że niejednolita wykładnia powołanego wyżej przepisu wywołuje rozbieżności w skonkretyzowanym orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Strona skarżąca oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniosła zasadniczo do norm prawnych z art. 103 i 104 k.c. Enigmatyczne uzasadnienie wniosku w tym przedmiocie nie wskazuje jednak w żaden sposób na rażące naruszenie prawa przez Sąd Apelacyjny w ustalonym stanie faktycznym, a twierdzenia strony skarżącej stanowią w istocie próbę podważenia poczynionych ustaleń faktycznych.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Odnosząc się do żądania strony pozwanej o zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego należy zauważyć, że zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w toku sprawy adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy oraz radca Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami (co dotyczy również odpowiedzi na skargę kasacyjną). Do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą. Pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. W związku z powyższym zarządzeniem z dnia 7 lutego 2013 r. (k. 231) odpowiedź na skargę kasacyjną z dnia 21 stycznia 2013 r. została zwrócona. Zatem w związku z tym, że pismo zawierające żądanie zasądzenia kosztów postępowania zostało zwrócone, czego nie zmienia ponowne wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną wraz z dołączonym dowodem doręczenia dla pełnomocnika, to nie może zostać uwzględniony wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

aw

jw